

# MIT LIV FØR FRØJKGÅRDEN

Jeg er så heldig at være født på Bornholm. Det er et privilegium at være født et så smukt sted i Danmark. Som 5-årig flyttede vi til Sjælland, hvor jeg boede resten af min barndom.

Min opvækst har båret præg af forudsigelig, faste rammer, struktur og orden. Mine forældre har ikke kendt til mit handicap, men havde min barndom ikke været så fast og struktureret, ved jeg ikke, hvordan det hele havde set ud for mig.

## DER VAR ORDEN I MIT LEGETØJ

Jeg husker, at jeg var meget urolig og angst og havde brug for, at der var orden i f.eks. mit legetøj. Tingene i reolen lå sirligt. Var jeg på søndagsskole- eller spejderlejr, sørgede jeg hele tiden for, at jeg havde orden på min bagage. Jeg glemte aldrig ét stykke tøj. Mig selv var jeg derimod ikke særlig ordentlig med. Jeg havde svært ved hygiejne og fokus på min krop, så at gå i bad og børste tænder var en kæmpe overvindelse for mig. I skolen

var det vældig svært for mig, når vi skulle klæde om og i bad til gymnastik og svømning. Jeg kunne næsten ikke finde ud af at tage tøjet af. Det var ligefrem pinefuldt for mig. Der blev gjort vold på min blufærdighed.

Jeg flyttede hjemmefra som 16-årig og kom i huset hos en familie. Jeg har haft mange arbejdspladser siden. En af dem var som ufaglært sygehjælper på et plejehjem. Jeg var så ualmindelig bange, utryg og skræmt for at starte og havde haft en søvnløs og mavepine-fyldt nat. Jeg skulle ind til beboerne privat, vaske dem, give dem tøj på – og det værste af det hele – snakke med dem. Jeg havde 2-3 introduktionsdage, og så var det bare at gå i gang. Jeg blev budt så mange forskellige beboere, og alle skulle have det forskelligt fra hinanden. De boede forskelligt, og der lugtede forskelligt. Jeg havde ingen mentor eller lignende. Og jeg kendte ikke min Asperger.

Jeg så mig selv som et menneske, der brød aftaler i angst for ikke at kunne klare mig socialt. Jeg havde for eksempel en aftale med en person, der skulle introducere mig til noget spejderarbejde, og han skulle komme hjem til mig på et givet tidspunkt. Da han ringede på, blev jeg panisk og stod musestille og lukkede ikke op i frygt for, hvad jeg skulle sige, og hvordan jeg skulle bære mig ad i den sociale relation.

Jeg var indesluttet og usikker på, hvad mit handicap egentlig betød i mit liv. Jeg var forvirret og forstod

absolut ikke, hvordan jeg lignede og var forskellig fra andre. Jeg husker mig selv som meget anonym og usynlig i større fællesskaber. I sådanne sammenhænge følte jeg mig dårligt tilpas. Jeg var reflekterende og analyserende overfor andre mennesker. I min tankeverden ville jeg gerne forstå og kunne forklare en andens tale, væremåde og udseende. Bagefter blev jeg frustreret over ikke at være som andre og agere som andre. Jeg oplevede kaos og forvirring.

Jeg vandrede mange gange rundt i Københavns gader for at dulme mit indre kaos i udenoms-kaosset. Jeg gik ud for at handle, og kunne jeg se, at der var mange mennesker i en butik, gik jeg ikke ind, men gik et andet sted hen. Det var et stort problem at finde de varer, jeg ville købe og at finde ud af, hvad jeg skulle lave til aftensmad. Jeg var altid bange for at møde mennesker på trappeopgangen, i vaskeriet eller i supermarkedet. Der var også kaos i min lejlighed, fordi der altid var udenoms lyde. Jeg sov altid med ørepropper for at få lidt ro.

Jeg kom på et dag-psykiatrisk hospital et års tid, og dér godtog de ikke min diagnose. Jeg fik at vide, at jeg skulle lære at blive social. Det havde den modsatte virkning. Jeg følte mig truet, misforstået og presset. Jeg fik alvorlige selvmordstanker. Men jeg oplevede konkret, at Gud talte til mig om, at Han ville, at jeg skulle leve.

*»Jeg følte, at både mit alkoholforbrug og snitteri var et kæmpe nødråb. Men ingen hørte mit tavse skrig, og det fik mig til at handle endnu mere, som jeg gjorde.«*

Jeg har taget to uddannelser: Som bygningsmaler fra 1991 i Holstebro og pædagog fra 1997 i København. Uddannelserne var lærerige for mig, hvad angår min omgang med andre. Jeg blev bygningsmaler, fordi jeg på et produktionsværksted havde repareret og malet børnecykler. De ansatte syntes, at jeg var god til at male, og at det var oplagt at tage uddannelsen. Det var meget socialt udviklende og en meget konkret uddannelse. Der var jo for det meste kun én måde at gøre tingene på. Jeg gik oftest alene, når jeg malede og ikke skulle introduceres til bestemte arbejdsmetoder. Jeg brød mig ikke om, at der var nogen hjemme, når jeg skulle ud og male, så det var en stående joke blandt mine kollegaer, at jeg ofte spurgte: »Bor der nogen?«

Inden jeg var færdig med uddannelsen, vidste jeg, at jeg ikke ville fortsætte mit arbejdsliv indenfor det fag. Min mester ville heller ikke have mig bagefter, fordi jeg ikke kunne arbejde på akkord og ikke havde kørekort. Det var en hård fysisk uddannelse, og jeg fortryder ikke, at jeg ikke maler længere. Rent socialt var det dog en god uddannelsesform for mig.

Pædagoguddannelsen var socialt og mentalt krævende, men jeg var heldig, for jeg havde en studievejleder, der prøvede at tilrettelægge uddannelsesforløbet, så jeg kunne være i det. Hun fulgte mine praktikker, og

jeg havde mange snakke med hende om at forstå den pædagogiske verden ud fra min vinkel. Hun sagde en gang, at hun syntes, jeg havde brug for professionel hjælp. Og ja – havde jeg kendt min diagnose under uddannelsen, havde en mentor måske kunnet gøre det hele lidt mere overkommeligt.

»ER DET RIGTIGT, AT...?«

Jeg spurgte meget i timerne, og mine medstuderende sagde flere gange: »Du spørger bare ikke, når klokken er 14.20!« (timen sluttede kl. 14.30). Det var vigtigt for mig at vide, om det, læreren sagde, faldt i hak med det, jeg troede, han/hun sagde. Derfor spurgte jeg meget, f.eks.: »Er det rigtigt, at...?« Tingene skulle ind i min forståelsesramme.

Jeg havde tre medstuderende, jeg var sammen med udenfor seminariet. Det gav anledning til at komme med endnu flere pædagogiske betragtninger, hvad der vist ind imellem trættede dem lidt. Men jeg hjalp dem også nogle gange med anskuelser af deres opgaver og essays.

I tiden på seminariet boede jeg hos en god veninde, og hver gang, vi spiste aftensmad, kom jeg ud med alle mine oplevelser fra dagen. Hun er sygeplejerske, og vi fik mange etiske forhold gennemdiskuteret. Vi vendte den pædagogiske verden, og det hjalp mig rigtigt meget at sparre med en anden. I mine løbende opgaver og

eksamensopgave lærte hun mig at stille en opgave op. Det var hendes spidskompetence, og en kæmpe hjælp for mig. Min veninde har været min personlige mentor gennem uddannelsen.

#### STUDIEMILJØET

Uddannelseskulturen med fester, frikvarterer og ture deltog jeg lidt i, men jeg følte mig ikke godt tilpas, når der ikke var en konkret ting, jeg kunne gøre eller praktiske problemer, jeg kunne løse. Jeg havde det svært ved bare at snakke. En gang, vi skulle til en eksamen, sagde et par stykker: »Ja, Connie er bare kold i røven«. Men jeg var altså også nervøs. Jeg havde bare ikke sendt tydelige signaler.

To medstuderende spurgte, om jeg ville være med i deres gruppe til den sidste afgangseksamen, vi skulle op i. Det var i »Leg-idræt-friluftsliv«, hvilket var mit yndlingsfag. Jeg gik med i deres gruppe, fordi jeg så det som en lettelse ikke at stå alene med en stor, afsluttende opgave og eksamen. Vi supplerede hinanden rigtigt godt. Vi lavede både video og billedmateriale til fremlæggelse, hvad jeg ikke ville kunne alene. Under eksamen var jeg vildt begejstret for emnet, og vi havde hver vores materiale at fremlægge. Vi gik alle fra eksamen med det, der dengang hed et 13-tal.

Jeg kunne ikke tænke mig at gøre uddannelsen om,

for den kostede bare så megen social energi. Heldigvis cyklede jeg 15 km derud og 15 km hjem hver dag, så jeg havde tid til at reflektere over den kommende dag og over den afsluttede dag.

Det har taget megen energi at tage to uddannelser og ind imellem været krævende og kaotisk at hitte rede i. Jeg bruger aldrig min maler-uddannelse, men jeg har arbejdet to steder som pædagog: i en børnehave og en vuggestue. Begge steder skulle jeg have et stort og bredt ansvar og en vid berøringsflade med forældre og kolleger. Jeg var evigt og altid rundt på gulvet og kunne ikke få lov at realisere min sande pædagogiske mening og vej. Jeg gik ned med stress fra begge arbejdspladser. Jeg påtog mig i mit kaos for meget ansvar. Og en almindelig arbejdsuge var en alt for stor byrde for mig.

#### INGEN HØRTE MIT TAVSE SKRIG

Mit kaos kulminerede med depression, alkohol og en selvdestruktiv adfærd. Mit alkoholproblem startede to-tre år inden jeg flyttede på Frøjkgården. Jeg var oppe på at drikke en halv flaske whisky om dagen. Jeg gjorde det kun om aftenen og aldrig mere, end jeg kunne komme op næste morgen og passe det, jeg skulle. Alkoholten gjorde mig afslappet og lettede mit indre pres, angst og kaos. Den var en slags nervemedicin. Men det holdt jo ikke i længden.



I en årrække snittede jeg i mig selv for at forløse den smerte, jeg oplevede indeni. Jeg snittede kun til det begyndte at bløde. Men nogle gange var min indre smerte så ubærlig, at jeg havde lyst til at skære helt igennem, for jeg mærkede ingen ydre smerte, når jeg var fyldt af indre smerte. Når jeg så på snittet næste dag, var det mig ufatteligt, at jeg kunne gøre det, for det gjorde jo ondt, kunne jeg så mærke, fordi toppen af den indre smerte var »skåret« væk dagen før. Jeg følte, at både mit alkoholforbrug og »snitteri« var et kæmpe nødråb. Men ingen hørte mit tavse skrig, og det fik mig til at handle endnu mere, som jeg gjorde.

*»Alt var nyt og skulle prøves  
af. Jeg vidste knapt nok,  
hvem jeg selv var, og hvad et  
bofællesskab indebar. Og ingen  
vidste, hvad fremtiden ville  
vise.«*

# FLYTNING

Gud var helt suveræn omkring min flytning fra København til Holstebro. Men det var også meget krævende og udfordrende, for der skulle tales med bank, boligforening og andre instanser. Lange, krævende telefonsamtaler, hvor jeg hver gang rystede og gruede for, hvad jeg skulle sige, og i hvilken rækkefølge. Hvad ville de spørge om? Hvad ville de sige? Og hvad skulle jeg så svare? Helt mirakuløst fik jeg flyttet, bl.a. med mine forældres hjælp.

Da jeg skulle flytte, fik jeg sygedagpenge og fik det forlænget to gange. Det var lige nok til, at jeg kunne gå direkte over til førtidspension. Det tog max  $\frac{1}{2}$  år at få ansøgningen til førtidspension godkendt. En gave fra Gud, oplever jeg. Også at kommunen accepterede, at jeg kom på Frøjkgården, gik uden problemer. Jeg har oplevet, at de sagsbehandlere, jeg har haft, har været på min side hele vejen igennem. At jeg klarer mig godt økonomisk, skyldes desuden min tid på arbejdsmarkedet. I mødet med det psykiatriske system i Holstebro oplevede jeg for første gang, at min Asperger-diagnose blev anerkendt. Det var en stor lettelse.

Frøjkgården er det første blivende sted, jeg har boet. Jeg har flyttet ca. 12-15 gange siden mit 16. år. Det var en lettelse, at jeg kunne bo på Frøjkgården altid. Jeg sank ligesom sammen indeni og kunne ånde lettet op over, at jeg ikke skulle flytte igen. En stor anspændthed, der havde været i mig i mange år, var væk.

Alligevel var jeg stadig kaotisk indeni. Kaos flyttede ikke bare ud, da jeg flyttede ind! Da jeg flyttede ind på Frøjkgården, var den lige så ny, som jeg selv var, og personalet også. Alt var nyt og skulle prøves af. Jeg vidste knapt nok, hvem jeg selv var, og hvad et bofællesskab indebar. Og ingen vidste, hvad fremtiden ville vise.

Mit forhold til Gud var på standby. Han var skubbet lidt i baggrunden, fordi jeg ikke kunne rumme den dimension – men Han var der alligevel og så mig.